

denki, okos elgondolással, éljen mindenki úgy amit tükröz a saját tehetsége. Megkockáztatom azt is kisfiam, hogy éljen mindenki úgy amennyit az asztalra tud tenni. Ugye érted?

Megtörtént hát ez a fordulat, így is indult minden ahogy az imént elmondtam – legalább az ígéretekben –, de sajnos a jelek azt mutatják, hogy nem így sikerült. Az önzés, a soká tartó „éhezés” – erkölcsi és anyagi éhezés – megvadította az embereket. Újra nem jól mennek a dolgok kisfiam. Meglepve nézik az emberek újra a „hatalmat”. Óriási ellentmondások kerültek a felszínre. Azok a bácsik akik most vezetnek az országot, – úgy érzik az emberek – megint átestek a ló túloldalára. (Tudod aminek a túloldalára te is át szoktál esni a dolgaiddal.) Elfelejtettek valamit. Elfelejtették meghagyni az embereknek az esélyt. Átalakult varázsűtésre megint a társadalom, úgy mondják megszűnt a buta előre nem látó hatalom, és lett helyette... hát talán magam sem tudom. Hirtelen lett az egy és hivatalos vélemény helyett számtalan. Verekszenek szóval, utálkoznak egymásra, közben úgy tűnik senkinek nem jut eszébe a lényeg. Az hogy mi kisemberek apáinkkal, nagyapáinkkal mit éltünk át ebben az évszázadban, és milyen heroikus küzdelemmel kell magunkat megtartani embernek, megélnünk. és a jövő nemzedékét felnevelnünk. Közben mi is ellentmondásokba keveredünk, hozunk jó és rossz döntéseket, szenvedünk. sírunk, nevetünk, és élni akarunk. Életet létrehozni, továbblépni, fejlődni esélyt adni és kapni, ami ebben az szépreményű és megint új társadalomban is legalább olyan nehéz lesz így nekünk mint az előzőben.

Tudod sok áldozata volt annak az időszaknak, amit az előbb elmondtam. Róluk nem szabad megfeledkezni senkinek sem, emlékeznünk kell rájuk, mert intő példa kell hogy legyen az Ő vértanuságuk a jövő nemzedéke számára. Ezért voltam ma korszorúzni, és ezért meséltem el röviden Neked kérdésedre, hogy mi is történt valójában.

Remélem, ha sok apa és nagypapa olvas, lesz mit mesélnie fiának unokájának azokról az időkről, a máról, és a még nem látható jövő reményéről.

Az Inotai Baráti Kör által kiírt pályázat, a falu címere elkészítésére lezárult.

A Faluházban kiállított művek sokak által megmérték. A társadalmi zsűrin kívül, amely ugyancsak társadalmi és pártatlan volt, az október 23-i ünnepség előtt sokan leadták még szavazatukat.

Kutatómunkát folytattunk a Veszprém megyei illetve a Fejér megyei Levéltárban, vajon mi volt Inotának valamikor a címere. A dokumentumok szerint címere nem volt, így hát időszerű volt annak pótlása.

A korabeli dokumentumok szerint a volt község legjellemzőbb ismertetőjegyei a malmok voltak, valamint szinte kivétel nélkül történik utalás a Baglyas szőlőhegyben folyó bortermelésre is. Valószínűleg egyik pályázónk ennek előzőleg utána nézett, hiszen leadott pályaműve e két jelkép értékű fogalomhoz kapcsolódik.

Tehát:

– A legtöbb szavazatot Szabó Miklósné 2. számú pályaműve kapta. (3 pályaművel indult.)

– A második helyezést Koch István, a harmadik helyezést Péter Erzsébet munkája érdemelte meg.

A Fejér megyei Levéltárban folytatott kutatómunka, valamint tájékozódás szerint is Szabó Miklósné pályaműve felel meg leginkább a címer, mint falujelkép létrehozásánál.

A Lakótelepen lakók részéről megvilant ipar jelképes ábrázolásának lehetősége is, de a pontozás, illetve a kutatómunka alapján ez, mint a történelmi ábrázolás nem igazán lett volna helytálló.

Köszönetünket fejezzük ki a sok ötletes pályamunkáért, élvezet, öröm volt látni a sokszínűséget, képzelőerőt és akaratot ezekben a munkákban. A pályázatért járó díjat, azt kibővítve a második és harmadik helyezett elismerésével rövid időn belül átadjuk. Az átadás időpontját következő számunkban közöljük.

Inotáért Baráti kör ülése 1995 november 8-án 18 órakor lesz a Faluházban. Kérünk minden tagot és szimpatizánst, jöjjön el, mert fontos dolgokról lesz szó.

Emlékezés 1956 telére

Szegény hazám
Te kifosztott koldusok országa!
Hát te még mindig létezel?
Hiába gázolt le a gyilkos Ázsia?
Te még nyöszörögsz? Még nem temettek el?
A népek országútján oly kemény a föld,
Hogy rajta sírt ásni már nem lehet?
Hát nincs aki feltámaszt?
Vagy örökre eltemet? ...

Meddig nézi még kínodat a világ?
És meddig szánja még tépett szárnyaid?
Azt várja tán, hogy csúszó-mászó légy?
S úgy kerüld el a tankok talpait?
Hogy roppanjon össze benned őseid csontja?
Törjön darabokra?! Mert még van gerinc?
Vagy maradjon az a csúszó-mászó?
Ki eddig már sokszor az volt!
Mert mérge az még van!
De csontja már nincs!?! ...

Büszke népem! Ne hagyd magad!
Tűzzel, vassal ha kell, vedd vissza, vedd meg a jogaid!
S légy résen! Ne törd hogy, a nyakadon
Hazaárulókból legyenek uraid! ...

Íródott 1956 telén